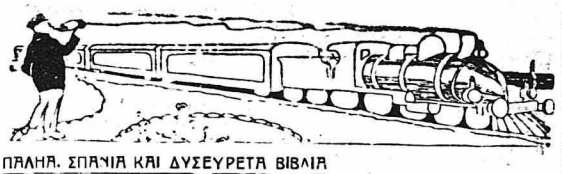

ΠΑΛΗΑ. ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟ «ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΝ» ΑΓΑΠΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα μερικὲς συνταγὲς ἀπὸ τὸ «Γεωπονικὸ» Ἀγαπίου τοῦ Κρητός.

Δάγκαμα ὄφεως

Ἂν σὲ δαγκάση ὄφι; κοπάνισον τὸ δερμάτι του μὲ γλῆνα χοίρου καὶ βάλετο ἐπάνω στὸ δάγκαμα.

***

Ἕτερον

Ἀνακάτωσε μὲ ἅλας κρόκον αὐγοῦ καὶ βάνετο εἰς τὸ δάγκαμα.

***

Γιὰ νὰ μὴ πέφτουν ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς

Κάψε ἀβδέλαις, νὰ γίνουν σκόνι, τὴν ὁποίαν βράσε μὲ νερὸ ἕως νὰ φυράνῃ τὸ τρίτον καὶ μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ ἄλειφε τὸν τόπον.

***

Ἕτερον

Βράσε τὴν φλοῦδα τῆς πτελέας, ἤγουν φτηλιᾶς, μὲ νερὸ καὶ μετ' ἐκείνου ἀλείφου. Ἔπειτα βάνε ἐπάνω σκόνιν ἀπηγάνου.

***

Γιὰ νὰ μὴ πονᾷς ὅταν κόβεσαι μὲ μαχαῖρι

Στούπησε τὸ χόρτον, ὅπου λέγουν οἱ φράγκοι τζικοῦπα, καὶ οἱ Ἕλληνες κώνειον καὶ μὲ τὸν ζωμόν του, ἄλειψε τὸ μέλος ὁποῦ μέλλει νὰ κόψῃς καὶ τότε δὲν γροικᾶς τὸν πόνον ὁλότελα!

***

Γιὰ τὰ ἀποστίματα

Ὅταν ἔχῃς πρίσμα καί δὲν ἀνοίγει, βράσε λινόσπορον μὲ γάλα τῆς ἀγελάδας καὶ βάλετο ζεστὸν εἰς τὸν τόπον ἢ βάλε κόπρον τῆς χήνας ζεστὸν καὶ ἀνοίγει πάραυτα, ἢ ἔνωσον μέλι ζεστὸν μὲ λινόλαδον καὶ βάλετο ἐπάνω.

Τοὺς φώναξεν ὁ λοχίας καὶ ξαπλώθηκε σᾶν βόας ἀπὸ τὴν ὑπερτρόφωσι τοῦ στομαχιοῦ του, ἀπὸ μαγειρίτσα, ἐνῶ τέσσαρες μυρωδάτοι καφέδες, ἁρμόζοντες εἰς τὴν περίστασιν, προσβεκομίζοντο...

Βουλημιῶντες; οἱ εὐζῶνοι βουτούσανε ψωμὶ καὶ στοὺς ντελβέδες.

— Κι' οὐ Καραφωτιᾶς; Ρώτησε ὁ λοχίας. Αὐτὸς δὲν ἔφαγε! Νηστικὸς θὰ μείνῃ τέτοια μέρα!...

Ὁ Καραφωτιᾶς, πράγματι, εἶχεν ἐξαφανισθεῖ.

Σ' ἕνα τέταρτο ἐφάνη, ἐρχόμενος μὲ τὸ ψητὸ μισοφαγωμένο στὸν ὦμο καὶ σφυρίζοντας.

Ὡραία ποῦν' ἡ Διάκουρα
σᾶν λυώνουνε τὰ χιόνια...

— Κὺρ λουχία, ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ ἱκανοποιήθηκι πριπόντως!

— Τί εἶνε, οὐρὲ Καραφωτιά;

— Περικύκλουσα, μουνουμερῶς τοὺς «νταλματίες», ἀφήρεσα τοὺν οὐβελίαν κι τοὺν κομίζου εὐσιβάστους!

Ὁ λοχίας τὸν κύτταζε περίλυπος κι' ἀναστενάζων.

Ἦταν πειὰ ἀργά!

Οἱ γεμίσαντες ἀπὸ μαγειρίτσαν καὶ ψωμοτύρι στόμαχοι, ἦσαν ἀνίκανοι νὰ δεχθοῦν καὶ τὸν παραμικρότερον μεζέν.

— Οὔτε γλυκάδι! Ἀνεστέναξεν ὁ φτωχὸς ὁ Γιαταγάνας.

Ὁ Καραφωτιᾶς κάθησε σταυροπόδι καὶ ἄρχισε τρώγωντὸ ψητό. Ἦταν μισοφαγωμ νο. Ἡ ξεροψημένες πέτσες ἔλειπαν, τὰ «εὐζωνικὰ μεζέδια» εἶχαν φαγωθεῖ, ἡ νεφραμιὰ ἦταν ἀποῦσα καὶ τὰ περὶ τὸ στῆθος εἴχανε ἀφαιρεθεῖ.

Ὁ λοχίας ἐταράχθη. βλέπων τὸν Καραφωτιᾶν νὰ τὸ ἀποτελειώνῃ.

— Τί κὰν'ς αὐτοῦ οὐρέ;

— Συνεχίζω, ἀπήντησε ὁ Καραφωτιᾶς, ἡμικλείων πονηρῶς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἠννόησεν ὁ Γιαταγάνας.

Ὅλη ἡ περὶ φυγοδίκων ἱστορία, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ οὗ Καραφωτιᾶ ἐφεύρεσις, διὰ νὰ φάῃ μοναχός του τὸ ἀρνί.

— Ἔϊντε χαντακωμένε κι' ἔννοια σου! οὔρλιαξε.

Καὶ πλησιάζοντας τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

— Γιατὶ οὐρέ, δὲν μὲ εἰδοποιοῦσες καταλλήλως, γιὰ νὰ συμμεθέξω, ὡς ἀνώτερος καὶ ἐγὼ στή...συμπλοκή; Τραβήξου τώρα, παραπέρα, γιὰ νὰ μὴ σὲ φᾶνε οἱ εὐζῶνοι. Ἀλλὰ πές μου τὸ γιατί.

— Γιατὶ κὺρ λουχία, στοὺ φαΐ, ποὺ δὲν φτάνει καὶ στὴ γυναίκα, συντρόφοι δὲν χρειάζονται!...

— Γι' αὐτὸ οὐρέ;

— Γι' αὐτὸ κὺρ λουχία καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο. Χωρὶς αὐτό...διήγημα σήμερα δὲν γινότανε!...

Καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν! **Σταμ...Σταμ...**

ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΣΤΕΙΟΤΗΤΕΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΩΝ

Πῶς θὰ γλύτωναν οἱ κατάδικοι τὸ κεφάλι τους. Ξέρουν νὰ κρεμοῦν στὴ Ρωσσία; Ἡ λαιμητόμος καὶ τὸ θέατρο!... «Κάνε παρκπέρα πππᾶ!»... Πῶς ἐτελείωσε τὴ βδομάδα του. Τόσο πλῆθος γιὰ νὰ δῇ ἕναν ἄνθρωπο νὰ πεθαίνῃ!... Ἡ περίφημες μηχανές. Ἡ τελευταία του ἐπιθυμία κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὰ τόσο χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα μελλοθανάτων καταδίκων:

Ὅταν ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ὡδηγοῦσαν τὸν κατάδικο Ντικὸς στὴν λαιμητόμο, γύρισε ἔξαφνα πρὸς τοὺς συγκαταδίκους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μόνο μέσο γιὰ νὰ σωθοῦμε.

— Ποιό! τὸν ρώτησαν ἐκεῖνοι μὲ ἀγωνία.

— Νὰ γίνῃ ἕνα διάταγμα ποὺ νὰ καθιερώνῃ τὸ ἀναπόσπαστο τοῦ κεφαλιοῦ ἀπ' τὸ κορμί!

***

Ὅταν ὁ Ρῶσσος ποιητὴς καὶ ἐπαναστάτης Ρέμπιεφ ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ, τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης κόπηκε ἔξαφνα στὴν μέση.

— Τὶ ἠλίθιος καὶ ἀνάξιος τύπος! φώναξε τότε ὁ Ρέμπιεφ. Οὔτε νὰ κρεμοῦν δὲν εἶνε ἱκανοί!...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἐκτέλεσίς του ἀνεβλήθη, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε στὴν Ρωσσία, ἔπρεπε νὰ τοῦ χαρισθῇ ἡ ποινὴ ἐφ' ὅσον κόπηκε τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης τὴ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως...

Ὅταν ὅμως ἀνέφεραν τὸ γεγονὸς καὶ τὰ λόγια τοῦ καταδίκου στὸν Τσάρο Νικόλαο τὸν 1ο ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ τὸ διάταγμα τῆς χάριτος λέγοντας:

— Δὲν ὑπογράφω!... Γιὰ ν' ἀποδείξουμε στὸν κύριο αὐτὸ ὅτι στὴ Ρωσσία ξέρουν νὰ κρεμοῦν! Φροντίστε μάλιστα νὰ ἔχετε σχοινὶ γερὸ ὥστε νὰ μὴν κοπῇ κι' αὐτὴ τὴ φορά!...

***

Ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς Ἀσυνομίας τοῦ Παρισιοῦ Λεπὶν διηγεῖται, ὅτι ὅταν κάποτε πῆγε στὸ κελλὶ ἑνὸς καταδίκου καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασι ποὺ τόν κατεδίκαζε σὲ θάνατο ἐκεῖνος ἔσκασε στὰ γέλοια.

— Γιατὶ γελᾶς ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ Λεπίν.

— Γιατὶ γελῶ; Σκέφθηκα ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παραπονιοῦνται στὸ θέατρο ὅταν τοὺς ἐμποδίζουν νὰ δοῦν τὴν παράστασι τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων θεατῶν!...

— Καὶ τὶ κοινὸ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν θεατῶν αὐτῶν καὶ σοῦ;

— Πῶς δὲν ὑπάρχει; Πόσοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἤθελαν νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ μπροστινός τους θεατὴς στὸ θέατρο... μετὰ τὴν... ἀποκεφάλισί μου!

***

Ἕνας ἄλλος διάσημος ἀσυνομικὸς τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Γκορόν, διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο γιὰ κάποιον Φρέϋ, δολοφόνο, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθεῖ σὲ θάνατο μαζὶ μὲ ἄλλους συνενόχους του.

Τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ἐνῶ ἀνέβαινε στὴν ἀγχόνη ἕνας ἀπ' τοὺς συνενόχους τοῦ Φρέϋ, ὁ ἐφημέριος τῆς φυλακῆς ἔβαλε τὸν ἐσταυρωμένο ποὺ κρατοῦσε μπροστὰ στὸν Φρέϋ, γιὰ νὰ τοῦ κρύψῃ τὸ θέαμα τοῦ θανατουμένου συνενόχου του. Ὁ Φρέϋ ὅμως παραμέρισε ἀπότομα τὸν κληρικὸ καὶ τὸν ἐσταυρωμένο λέγοντας:

— Κάνε στὴν ἄκρη κύριε ἀββᾶ νὰ ἰδῶ τὸ θέαμα αὐτό!...

***

Ὁ Σαρντών, ἕνας ἄλλος πάλι δολοφόνος ποὺ κατατομήθηκε ἡμέρα Σαββάτου, φώναζε ἐνῶ ἀνέβαινε στὴν λαιμητόμο:

— Ἄσχημα τελειώνω τὴν ἑβδομάδα μου!...

***

Ὁ Ζὰν Βερζέρ, διαβόητος ἐπίσης κακοῦργος, τὴν ὥρα ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ ἁμάξι γιὰ ν' ἀνεβῇ στὴν λαιμητόμο, εἶδε τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος τῶν περιέργων καὶ εἶπε:

— Κύτταξε πόσο πλῆθος μαζεύτηκε γιὰ νὰ ἰδῇ ἕναν ἄνθρωπο νὰ πεθαίνῃ!

***

Ὁ Κάμπι ἄλλος διαβόητος κακοῦργος, τὴν ὥρα ποὺ ἔφθανε μπροστὰ στὴν λαιμητόμο εἶπε γυρίζοντας στὸν δήμιο:

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε ὅλο;

Καὶ ὁ Μπασσέ, κακοῦργος κι' αὐτός, φθάνοντας μπροστὰ στὴν λαιμητόμο φώναξε στὸ δήμιο:

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ περίφημη μηχανή σου;

***

Στὶς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1910 κατατομήθηκε στὸ Παρίσι ὁ Βαλεντίνος Ντοιτιλέν, ὁ ὁποῖος εἶχε δολοφονήσει κάποια γρηᾶ 80 ἐτῶν, γιὰ νὰ τὴν λησταύσῃ. Ὅταν τὸν ρώτησαν ποία εἶνε ἡ τελευταία του ἐπιθυμία εἶπε:

— Νὰ θάψτε τὴν πίπα μου μαζὶ μὲ τὸ κορμί μου!...